

Fecske Csaba

Kockafejű

Gondtad volna, hogy ez a jóképű fickó én vagyok, húszévesen, repülő kormban? Nem véletlen, hogy Joli belém szeretett, a feleségem akart lenni, és ha akart, hát lett is, mert ha ő valamit akart, előbb vagy utóbb megszerezte, ha kellett csellel, ha kellett erőszakkal. Bár ne így történt volna. Most már persze mindegy, megakadt rajtam Joli máriakék szeme, máriakék, így mondta az én művelt Jóska barátom, aki lánykora óta ismerte őt, ő volt az egyik házassági tanúnk, és bár soha nem vallotta be, se Jolinak, se nekem, inkább meghalt volna, minthogy bevallja, mióta csak ismerte, szerelmes volt belé. Ilyen szép nőt te még nem láttál, legföljebb fotón vagy festményen.

A kinagyított fotó a kiszoba falán lógott az ablak mellett egy kislány elsőáldozási fényképe társaságában. Mindkét kép maszatos üvegét légyiszok pötytyözte. A tízéves forma kislány egy rózsatő előtt áll, fehér szandál, fehér térdzokni és fehér ruha van rajta, fejére a fehér fátyolt fehér diadém pántolja rá, két tenyere vállmagasságban egymáshoz tapasztva, pózolja áll a fényképezőgép lenszéje előtt, de a mosoly a pufók arcocskán őszintének látszik, úgy tűnik, boldog pillanatát örökítette meg a gép.

Ez a szoba volt a Csilláé, a leggazdagabb berendezésű helyiség a lakásban, benne egy heverő, egy éjjeli szekrény, zöld futószőnyeg meg egy háromszögletű kis dohányzóasztal, rajta három hamutartó, dísznek, mert csikk sohasem volt bennük, azok szerteszét voltak szórva a lakásban, a szobák hajópadlóján, a konyha kövén, az ablakpárkányon, néhány a foltos plafonra pöccintve. Rágott végű cigarettacsikkek voltak, egy nyughatatlan ember hulladékai. A cigarettafüst, mint az őszi mélabú, időzött a színehagyott falak közt.

Topitzer néniéktől kerültem hozzá, akik saját gyerekükként szerettek, és megsirattak, amikor eljöttem. Őzikelábú akkor már hazaköltözött az anyjához. Ott a helye, mondta Kockafejű, mindig is ott lett volna, én marha, pont nekem jutott eszembe elrabolni a családi tűzhely mellől. Aszott vénlány volt, túl a harmincon, szűznek mondta magát, tudod, mikor volt az, óvodás korában, a szerencsétlen engem akart megetetni, azt hitte tán, hogy most léptem le a falvédőről. Csak azt bánom, hogy hallgattam rá, és összeaprítottam a bútoraimat, amikor idehozta az övéit, az enyéme a cserépkályhában végezték.

Meglehetősen puritán volt a berendezés, földre terített nejlonfólia szolgált például ruhásszekrény gyanánt.

Csilla az anyjától örökölt, nagy barna szemével bámult csodálkozva a világra. Halk szavú, csendes gyerek volt, többször is láttam, hogy édesanyja fényképét

nézegeti. Milyen ember volt az édesanyám, kérdezte egyszer, mert ő már alig-alig emlékszik rá. Sajnos, nem tudom, én nem ismertem, de biztos vagyok benne, hogy ő volt a legszeretőbb édesanya a világon. Ez láthatóan jólesett neki, odabújt hozzám és megsimogatta a kezemet.

Őzikelábú megbocsátott Kockafejűnek, visszaköltözött hozzá, Csillát nem nagyon szenvedhette, egy kedves szava nem volt hozzá, igazi mostohaként viselkedett vele szemben. Kockafejű pedig mindig mással volt elfoglalva, üzletelt, igaz kevés sikerrel, ivott, s ha ivott igen durva volt, üldözőbe vette Őzikelábút, aki profikat megszégyenítő iramban tudott repeszteni a Szinva-parton.

Ne keress, mert találsz, mondta egyszer Kockafejű egy érzelmes pillanatában, a sokadik féldeci után. Mindig akadnak jóakarók, akik a javadat akarják, kaptam egy telefont, bolhát tettek a fülembé. Joli tagadott mindent, de nem tudtam hinni neki, kibukott belőlem Othello, kezem emeltem rá, nem bírtam parancsolni magamnak, minden férfinak vetélytársat láttam, gyötrődtem és gyötörtem őt. Összetört. Biztosra ment, négy doboz gyógyszert vett be. A mentőautóban halt meg, a karjaim között. Aznap volt a fizetésem, borítékostól a mentős kezébe nyomtam, hajtsen, ahogy csak bír. Hajtott is, mint az örült, de a kaszást nem tudta megelőzni. Akkor sírtam utoljára életemben. A búcsúlevelet a konyhaasztalon hagyta, ész nélkül rohantam a szobába, a heverőn feküdt eszméletlenül. Csilla még csak két éves volt, akkor épp a nagyanyméknél volt vidéken. Nem volt könnyű, pajtás, elhiheted.

Ősz vége volt, de még nem voltak igazán hidegek, nem gyújtottunk be a két szobát elválasztó falba épített cserépkályhába. A konyhában aludtunk, a sparheltbe nem kellett annyi szén, igaz, spórolt a melegével is. A szomszédban volt a Tüzép, viseltes Skodája csomagtartójában vittünk haza egy fél mázsa lyukói darabost. Lehet tíz dekával több, ironizált a ferde orrú tüzépes.

Bori ottfelejtett hálóköntösét Őzikelábú megtalálta, és véletlenül vagy nagyon is készakarva magára vette, jó húsból lehet a kicsike, mondta tettetett jókedvvel. Duci volt valóban, de olyan szép durkószilvaszínű szemeket én még nem láttam, Kockafejűt kereste, a másodunokatestvére vagyok mondta, nincs itthon, konstátálta, gondolhattam volna, ő mindig másutt van, ültünk egymás mellett a heverőn, egy kicsit várna még, ha megengedem, hátha hazajön, vártunk a pálinkaszagú ridég konyhában, milyen kár, hogy eddig nem ismertük egymást, mondta és megfogta a kezemet, finom puha keze volt, éreztem az erek lüktetését, hirtelen megszorította a kisujjamat, a szemembe nézett, elnevette magát, szép fehér egérfogai voltak, meg akartam csókolni, amikor meghallottuk az ismerős hangot. Tudtam, mi a dolgom, moziba mentem. Van-e Kockafejűnek nője, kérdezte egyszer, nincsen, hazudtam szemrebbenés nélkül, pedig nem kellett volna hazudnom, már csak a saját érdekemben sem. Irigyeltem Kockafejűtől Borit, aki Őzikelábú miatt nem jött többé.